— Nu-l am la mine! L-am uitat acasă!...

Atunci, eu vâr mâna în buzunar, scot încetinel briceagul cu pricina şi încep să-mi ascut creionul, privind spre Dumitraşcu pe sub sprâncene...

A fost pentru el ca o lovitură de trăznet. Atât de puternică fu vâltoarea de ruşine care i-a năpădit în suflet, încât, după două clipite, galben ca ceara, clătinându-se pe picioare, căzu leşinat pe podea.

Am sărit, l-am descheiat la piept, l-am frecat cu oţet şi l-am dus pe braţe în cancelarie, unde l-am lungit pe canapea.

* * *

Credeţi oare că a mai fost nevoe să-i fac vre-o dojană după ce şi-a revenit în simţire? Nu numai Dumitraşcu, dar întreaga clasă, toţi şcolarii din anul acela au înţeles că nimic, nici o taină, nu se poate şi nu trebue să se ascundă în faţa profesorului. De atunci au prins obiceiul, ca, oridecâteori săvârşiau o greşală, fie cu voie, fie fără de voie să vină la mine să se spovedească, întocmai cum se spovedesc bunii creştini înaintea preotului...

Iscusinţa unui căţeluş

de Unchiul Niţă

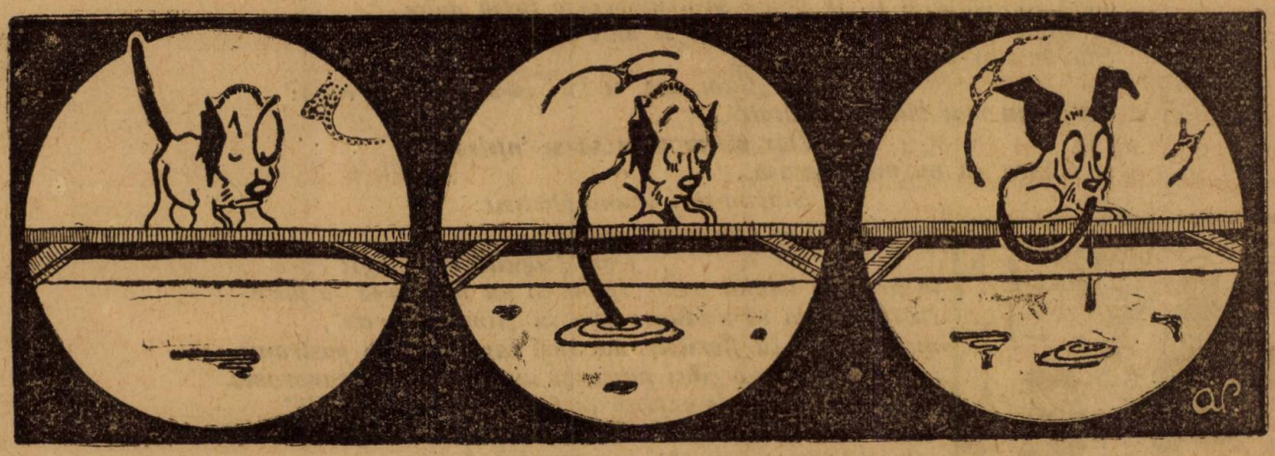

I

Setea groaznică îl tale
Pe drăguţul căţeluş,
Şi cu câtă mulţumire
Ar bea apă el acuş.

II

Dar i-e frică să se-aplece
Căci odată-a mai căzut
Şi cu toate astea, apa-i
Ispiteşte la băut.

III

După multă chibzuială
Căţeluşul a găsit
Socoteala cea mai bună
Şi vă spun că n'a greşit.

IV

Se întoarce, se suceşte
Intr'un chip ingenios,
Şi îşi scaldă lunga'i coadă
In bazinul răcoros...

V

Şi din părul cozii sale
El începe ca să bea,
Ca un paşă ce fumează
Tacticos din narghilea.

VI

Şi cum setea lui e mare
Iar.... „buretele" e mic,
Căţeluşu-o să repete
Procedeul său unic.